

Petőcz András

HAJNALI CSODA

Ajándék minden nap. A homokban, vagy a kavicsok között ott lapul az aznapi termés. Táskával, zacskóval lépdel, siet, szedi, amit talál, ha fémdarab, annál jobb, ha csak kagyló, meghúzódva a kövek közötti apró tavakban, az is sokat ér. Szeptemberi pirkadat. A fény balról érkezik, szemben a tenger. Az elhagyatott strandon még működik a zuhany, egy hajléktalan mosakodik éppen: pulóverét, nadrágját mossa, meg önmagát is. Nincs idő a szárítkozásra. Frissen kimosott ruháját amúgy vizesen kapkodja fel, mindeközben élénk karmozgásokat végez, láthatóan szeretne túlesni a reggeli szertartáson. A távolban felkelt a napkorong. Vörös, ereje nincs.

Ajándék minden nap. És ajándék a partra vetett termés, amit az éjjel valami jókedvű isten küldhetett. Sok-sok gyönyörű alma hever mindenfelé, végig a parton. Táskával, zacskóval siet tehát, szedi a jonatánt, a starkingot, golden is van jócskán, alig-alig kell válogatnia, hibátlan mind. Végig a parton, a homokos, kavicsos, kagylószilánktól tarkított tengerparton ott vannak az almák. *Almaszemek*. Hajladozik. *Siet a termés betakarításával, nehogy elvegyék tőle, ami az övé.* Liheg. Van egy titkos barlangja a part menti sziklába vájva, oda hordja be a mindennapi tengeri termést. És a szertelen isten csak gurítja egyre a partra a semmiből előbújt almaszemeket! *A láthatáron a napkorong*. Hajnali csoda.

Tiszatáj, 2008/7.

(Petőcz András 1959-ben született Budapesten. Verset és prózát is ír, műfordítással foglalkozik. Kassák-, Graves- és József Attila-díjas.)